

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 153.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366045104/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

lede Sandheden af den indre aandelige Skønheds Nødvendighed, som Betingelse for den ydre, hvor den med Liv og Sandhed skulde tiltale Menneskehjertet. Hun var imidlertid for klog til, ikke at have mærket hans Hensigt, og han havde ikke havt Føinhed nok til aldeles at skjule sin Mistanke.

«De anseer mig for uhyre forfængelig, og dertil har De havt Ret» – sagde han pludselig med et gennemtrængende Blik. – «De troede, jeg sminkede mig» – vedblev hun med et Smil, medens hun dyppede et hvidt Klæde i Vand og lod det glide over sine blomstrende Kinder, uden at det berøvede dem det Mindste af deres friske Farve – «see, deri tog De fejl; men hør dog ogsaa, hvad jeg var forfængelig nok til at skjule Dem!» – her fremtog hun det lille Portrait – «See! saa styg – eller om De vil – saa smuk var jeg for nogle Aar siden. – Jeg falder undertiden i Tanker derover, og bilder mig da ind, jeg forstaaer Billedhuggerkonsten paa en egen Maade og kan tilbagegive mit Ansigt det Udtryk, det har tabt; men det er kun en barnagtig Erindring fra Eventyrverdenen. Nu seer jeg klart, hvad jeg dog altid dunkelt fornam: der er en indre Maler og Billedhugger i os, ligesom der er en indre Læge og Præst, om jeg saa maa sige. Det er ikke første Gang denne Tanke paatrænger sig mig» – vedblev hun og fremtog en Bog, hvori hun havde afskrevet endel Sange og Digte, der til forskellige Tider havde tiltalt hende, og hvori hun tillige af og til havde nedskrevet en eller anden Bemærkning, som hun ikke vilde glemme. «See her, hvad jeg for nogle Dage siden nedskrev, efter at jeg i flere Uger havde følt mig høist uheldig! Jeg havde glemt det igjen, da De her overraskede mig i min barnagtige, næsten sindsforvirende Beskæftigelse med det mig saa forhadte Udtryk i mit Ansigt → I hun rakte ham Bogen og han læste: «Det Billede af vor Sjæl, den Lægedom for vort Hjerte, den inderlige Tro og den Salighed, vort eget skjulte inderste Væsen, ved en højere guddommelig Kraft, skaber eller tilegner sig og uddanner i vort Indre, det kan først give vort ydre Aasyn sandt Liv og Skønhed – det kan først lægge Udtryk i vort Blik og Sandhed i vor Tale og Salighed i Smilet om vore Læber.» Han rakte hende Bogen tilbage med et deeltagende Blik. «Det er virkelig» – sagde han bevæget – «hvad den Sjælsørger kunde have sagt Dem, som gjennemsaa deres Inderste.»

Hun fortalte ham nu hele sit lille Barneeventyr og hvorledes han nylig havde mærket, at den Attraa efter Skønhed, der oprindeligt

udsprang af hendes Sorg over Andres formeentlige Ukjærlighed, var bleven til en farlig Behagesyge hos hende, og at hun derved var bleven en tom, huul Maske, og havde været nær ved at tabe det Dybeste og Bedste, hun eiede, for prunkende Kundskaber, jammerlige Talenter og et skuffende behageligt Ydre. Hun tilstod ham oprigtig, at hans hele Confirmations-Underviisning hidtil havde været spildt for hendes Hjerter, medens den alene havde beskæftiget hendes Tænkning. Selv da hun paa Kirkegulvet modtog Haandspaalægningen og bekræftede sin Daabspagt, havde det kun været hende en smuk Ceremoni, der var nær ved at kede hende; men da havde hun fundet Trost paa en Maade i sin Psalmebog, i hvis blanke Bind hun havde spejlet sig. – Først fra det Øieblik, hendes Fætter Jørgen havde forladt hende, maaskee for bestandig, var der faldet ligesom et Slør fra hendes mere Øie, og først da havde hun seet, at hun endnu dog eiede en hemmelig Skat i sit Indre, som hun maatte gribe og bevare, for ikke at blive en blot smuk, men aandløs Menneskelarve.

Hvad der i denne Hjerterudgydelse forekom Præsten besynderligst, var hendes Eventyr med Gudmoderen, den gamle Fru Sommerkjær, hvilket han ikke kunde ansee for nogen Drøm eller Fantasi, da han kjendte baade hende og hendes Bolig, der aldeles svarede til Thoras Beskrivelse; han vidste ogsaa, at hin gamle Kone for nogle Aar siden havde været henfalden til Læsning af magiske Skrifter og troet sig i Besiddelse af den saakaldte lyse Magi, der ved gode Aanders Hjælp vil foretage mirakuløse Gjerninger. I den senere Tid havde hun opgivet dette Sværmeri og selv faaet Skrupler deraf, medens hun havde læst i en af sine hemmelige Bøger, at der kunde blande sig virkelig Trolddom dermed, og at Dæmoner og onde Aander kunde skuffe den oprigtigste Sjæl, der dyrkede Magten, saasnart man udstrakte sine Ønsker om en højere Naturs Indvirkning til de ydre og verdslige Ting. Om sin Sammenkomst med Thora havde hun dog aldrig betroet Præsten Noget; men hun havde haft en angstelig Samtale med ham om sin kjære Guldatter, kort efter at hun havde seet hende paa hendes Confirmationsdag i Kirken.

Den Forandring, der efterhaanden foregik i Thoras Indre, røbede sig paaføldende i hendes hele Adfærd og behagede kun lidet hendes Forældre, der havde en heftig Gru for enhver aandelig Devægelse hos hende og ofte frygtede for, at den Sindsforvirrelse, de for nogle Aar siden troede at have bemærket hos hende, nu i en anden Skikkelse